

M.J. Arlidge

KLIK SPAAN

Wie zal de volgende zijn?

1

Luke klom door het open raam op de smalle richel. Hij greep de kunststof goot boven zijn hoofd vast en hees zich overeind. De goot kraakte vervaarlijk en dreigde elk moment af te breken, maar loslaten was geen optie. Hij was duizelig, buiten adem en heel, heel bang.

Een vlaag ijskoude wind raasde over hem heen en deed zijn dunne katoenen pyjama wapperen als een manische vlieger. Hij had al bijna geen gevoel meer in zijn voeten – de kou van de ruwe stenen trok door zijn lichaam – en de zestienjarige wist dat hij snel moest handelen als hij zijn leven wilde redden.

Centimeter voor centimeter schuifelde hij verder en hij tuurde over de rand. De auto's en de mensen onder hem leken zo klein – de harde weg leek zo ver weg. Hij had altijd wat hoogtevrees gehad en nu hij vanaf de bovenste verdieping omlaagkeek, was zijn eerste reactie om terug te deinzen. Zich om te draaien en weer naar binnen te gaan. Resoluut bleef hij staan. Hij kon niet geloven wat hij van plan was, maar hij had geen andere keus en dus maakte hij zijn handen los, plaatste zijn tenen over de rand en maakte zich klaar om te springen. In gedachten telde hij af. Drie, twee, een...

Opeens durfde hij niet meer en hij zwaaide naar achteren. Zijn rug klapte tegen het metalen kozijn, hij leunde ertegenaan en

kneep zijn ogen dicht om de blinde paniek tegen te houden. Springen zou zijn dood betekenen. Er was toch wel een andere manier? Er was toch wel iets wat hij kon doen? Luke draaide zich half om en keek nogmaals vol afschuw naar binnen.

Zijn zolderkamer stond in lichterlaaie. Het was allemaal zo snel gegaan dat hij de volgorde van het gebeurde niet meer helemaal op een rijtje had. Hij was gewoon naar bed gegaan en was kort daarna wakker geschrokken van het lawaai van rookmelders. Slaperig en verward was hij zijn bed uit gestommeld en had met zijn armen gezwaaid in een vergeefse poging om de dikke rook die in de kamer hing weg te wapperen. Hij was naar de deur gerend, maar nog voor hij die had bereikt, had hij gezien dat het te laat was. De smalle trap naar zijn slaapkamer werd verwoest door het vuur. Enorme vlammen dansten in de deuropening.

De rillende tiener keek hoe zijn hele leven in rook opging. Zijn schoolboeken, zijn voetbaltenue, zijn tekeningen, zijn dierbare Southampton FC-posters, allemaal verteerd door de vlammen. Met elke seconde die voorbijging, steeg de temperatuur verder en de hete rook en gassen verzamelden zich in een dreigende wolk tegen het plafond.

Met een klap deed Luke het raam dicht en even daalde de temperatuur weer. Maar hij wist dat het maar kort zou zijn. Als de temperatuur binnen verder bleef stijgen, zouden de ramen naar buiten worden geblazen en zouden ze hem in hun pad meenemen. Hij had geen keus. Hij móést dapper zijn, dus draaide hij zich weer om, deed een stap naar voren, riep om zijn moeder en sprong van de rand.

2

Het was bijna middernacht en de begraafplaats lag er verlaten bij, op een eenzame persoon na die tussen de grafstenen door zigzagde. Eenvoudige kruisen wisselden sierlijke graftombes af waarvan er veel waren afgewerkt met standbeelden en graveerwerk. De verweerde cherubijnen en engelen zagen er in het maanlicht doods en sinister uit. Helen Grace trok haar sjaal strak om zich heen en liep er snel langs. De sjaal was een kerstcadeautje van collega Charlie Brooks geweest en op een avond als deze was ze er maar wat blij mee. De begraafplaats boven op de heuvel was in duisternis gehuld en het begon steeds kouder te worden.

De vorst breidde zich langzaam uit en Helens voeten knerpten zachtjes in het gras toen ze het pad verliet en naar links dook, naar het uiterste puntje van de begraafplaats. Het duurde niet lang of ze stond voor een eenvoudige grafsteen zonder naam of data en met alleen de eenvoudige boodschap: *ALTIJD IN MIJN GEDACHTEN*. De rest van de steen was leeg, geen aanwijzingen over de identiteit van de overledene, de leeftijd of zelfs de sekse. Zo had Helen het gewild – zo moest het zijn – omdat dit de laatste rustplaats van haar zus Marianne was.

Vaak werd het lichaam van criminelen niet opgeëist na hun dood. Of ze werden snel gecremeerd waarna de as in de wind werd

uitgestrooid in een poging het feit van hun bestaan uit te wissen. Of ze werden begraven op een anonieme gevangenisbegraafplaats voor ongewensten, maar dat zou Helen nooit hebben geaccepteerd voor haar zus. Ze voelde zich verantwoordelijk voor Mariannes dood en was vast van plan haar nooit in de steek te laten.

Terwijl ze naar het eenvoudige graf keek, voelde Helen haar schuldgevoel de kop op steken. De anonieme aard van Mariannes grafschrift raakte haar telkens weer. Ze stelde zich voor dat haar zus beschuldigend naar haar wees en haar berispte omdat Helen zich schaamde voor haar eigen vlees en bloed. Dat was niet waar – ondanks alles hield ze nog steeds van Marianne – maar de misdaden van haar zus waren zo berucht dat ze wel zonder enige ceremonie begraven had moeten worden om de sensatiebeluste ogen van de pers en de terechte woede van de familieleden van de slachtoffers te vermijden. Veiligheid lag in anonimiteit – er was niet te voorspellen wat sommige mensen zouden doen als ze erachter kwamen waar deze meervoudige moordenaress te ruste lag.

Helen was de enige die bij de teraardebestelling aanwezig was geweest en was de enige die om haar rouwde. Mariannes zoon werd nog altijd vermist en omdat niemand van het bestaan van het graf wist, was het aan Helen om zo goed mogelijk tegen het onkruid te vechten en de nagedachtenis van haar zus eer te bewijzen. Ze kwam hier een of twee keer per week – als haar diensten en hectische werk het toestonden – maar altijd midden in de nacht zodat ze onmogelijk gevolgd of verrast kon worden. Dit was een persoonlijke en pijnlijke plicht en Helen had geen behoefte aan pottenkijkers.

Ze verving de bloemen in de vaas, leunde naar voren en kuste Mariannes grafsteen. Toen ze haar rug rechtte, sprak ze wat lieve woorden, draaide zich om en liep gehaast weg. Ondanks de ijskoude wind was ze gekomen – het was iets wat ze nooit vermeed –

maar als ze hier nog langer bleef, bevroor ze. Ze had een hekel aan ziek zijn – daar was in haar leven ook nooit tijd voor, leek het – en de gedachte om lekker thuis te zijn, was opeens heel aantrekkelijk. Snel liep ze over het pad, sprong over het ijzeren hek dat op slot zat en liep terug naar de parkeerplaats die er troosteloos en verlaten bij lag, op haar Kawasaki na.

Toen ze bij haar motor was, nam Helen het uitzicht even in zich op. Vanaf Abbey Hill kon je heel Southampton zien en het uitzicht gaf haar altijd een goed gevoel, vooral 's avonds als de lichtjes van de stad fonkelden en glansden vol belofte en intrige.

Maar vanavond niet. Toen Helen naar de stad keek die al zo lang haar thuis was, hapte ze naar adem. Van deze hoogte kon ze zien dat de stad in de greep werd gehouden door niet een, niet twee, maar drie grote branden; intens oranje vlammen reikten naar de hemel.

Southampton stond in lichterlaaie.

3

Thomas Simms sloeg op zijn claxon en vloekte heftig. Het was al laat en door een vrachtwagen die zijn vracht was verloren was het ook nog eens vreselijk druk op de wegen rond het vliegveld. Toen hij die opstopping éindelijk voorbij was, had het een kort ritje naar huis in Millbrook moeten zijn, maar was hij in een volgende file terechtgekomen. Het was nu al over twaalven – waar kwam dat verkeer allemaal vandáán, verdomme?

Hij draaide langs wat plaatselijke radiozenders op zoek naar verkeersinformatie, maar vond alleen belprogramma's; ongeduldig zette hij de radio uit. Wat kon hij doen? Even verderop was een afslag die een kortere weg betekende, maar dan moest hij door het industrieterrein van Empress Road en daar had hij geen zin in met alle prostituees die daar op dit tijdstip rondliepen. Als hij die half-naakt en rillend zag staan, werd hij somber en hij voelde zich nooit echt op zijn gemak voor de trage stoplichten waar hij werd aangestaard door pooiers en hoertjes. Als hij de keus had, bleef hij liever op de hoofdweg, maar het geluid van naderende sirenes gaf de doorslag. Een brandweerwagen en een ambulance probeerden zich een weg tussen het verkeer door te banen. Als ze zijn kant op reden kon dat alleen maar problemen verderop betekenen.

Thomas schakelde terug naar de eerste versnelling, schoot de

stoep op en reed twintig meter verder, waarna hij scherp linksaf een eenrichtingsverkeersweg insloeg. Hij voelde zich opeens bevrijd en reed te snel, raasde het verkeersbord met vijftig kilometer per uur voorbij alsof het niet bestond. Toen hij beseftte waar hij mee bezig was, liet hij zich terugzakken naar een verstandiger snelheid. Met een beetje geluk was hij over vijf minuten thuis; dan zou hij zijn vrouw en kinderen een nachtzoen geven en zich in bed laten vallen. Het was niet slim om zich nu aan de kant te laten zetten door de politie terwijl het einde bijna in zicht was.

Hij werkte zestien uur per dag in zijn importbedrijf bij het vliegveld en miste zijn gezin, maar hij was ook niet dom. Hoewel hij geneigd was om op Empress Road door rood te rijden om aan de ongewenste aandacht van de broodmagere junkie in hotpants te ontkomen, wachtte hij geduldig tot het groen werd. Om zich af te leiden van de onaangename show dacht hij aan het warme kingsize bed dat thuis op hem wachtte.

Hij reed door het centrum, nam West Quay Road, waarna het laatste stukje eindelijk in zicht kwam. Millbrook was geen chique buurt, maar er stonden degelijke huizen, de burens waren netjes en boven alles was het er rustig. Normaal gesproken, in elk geval. Vanavond leek het erg druk en de meeste mensen liepen in de richting van Hillside Crescent, de straat waar hij woonde.

Thomas mompelde zachtjes: 'Laat er alsjeblieft niet een of ander feest zijn.' Een paar van de duurdere huizen was pas gekraakt met als gevolg dat de overige bewoners regelmatig wakker werden gehouden. Toch was het de laatste tijd weer rustig geweest. En trouwens, de mensen die nu haastig in de richting van Hillside Crescent liepen, kwamen niet terug van een rave, het waren doodgewone vaders en moeders die hij wel eens tegenkwam als hij 's morgens hardliep.

Hij schrok van de blik op hun gezicht en toen hij de straat in

reed, beseftte hij waarom ze zo bezorgd keken. Er steeg een enorme rookwolk in de nachtlucht op die werd opgelicht door de sombere straatlantaarns. Iemands huis stond in brand.

Geen wonder dat iedereen bezorgd was. Het waren hier allemaal opgeknapte victoriaanse huizen – kale houten vloerdelen en trappen. Als het vuur van het ene huis naar het volgende oversprong, was niet te voorspellen waar het zou eindigen. Angst bekreep hem toen hij snel door de straat reed en boos toeterde om de ramptoe-risten opzij te jagen. Stel dat het bij hém in de buurt was. Onmiddellijk onderdrukte hij die angst en hield zich voor dat hij niet zo belachelijk moest doen. Karen zou hem heus wel gebeld hebben als ze zich ergens zorgen om maakte.

De weg werd nu geblokkeerd door slenterende voetgangers en dus parkeerde Thomas de auto en stapte uit. Hij sloot het portier en begon door de straat te joggen. De brand was wél bij hem in de buurt – dat moest wel gezien de richting van de rook en de groep mensen aan de andere kant van de straat. Hij ging nog harder lopen, trok een regelrechte sprint en duwde geschrokken toekijkers opzij.

Hij baande zich een weg door de massa en kwam bij zijn oprit uit. Wat hij daar zag, deed zijn adem stokken en hij bleef doodstil staan. Zijn hele huis stond in lichterlaaie, uit alle ramen kwamen enorme vlammen. Het was geen brand, het was een vuurzee.

Onwillekeurig liep hij verder en hij merkte dat zijn buurvrouw een van zijn armen vastpakte en hem voorzichtig naar het huis leidde. De blik op haar gezicht was gruwelijk – een akelige mengeling van afschuw en medelijden – en het raakte hem tot op het bot. Waarom keek ze zo naar hem?

Toen zag Thomas hem liggen. Zijn zoon – zijn dierbare Luke – in het gras in de voortuin. Afgeschermd door een moerbeiboom lag hij met zijn hoofd op de schoot van een andere buurvrouw die

indringend tegen hem praatte. Het zou een ontroerend tafereel zijn, ware het niet dat Lukes benen in een vreemde hoek lagen en zijn gezicht en handen onder het bloed zaten.

‘De ambulance komt eraan. Het komt wel goed met hem.’

Thomas wist niet of de buurvrouw loog of niet, maar hij wilde haar geloven. Het maakte hem niet uit wat voor verwondingen zijn zoon had, zolang hij lééfde.

‘Het is goed, knul, papa is er,’ zei hij, terwijl hij op zijn knieën naast zijn zoon ging zitten.

De grond rond Luke lag bezaaid met bladeren en takken van de moerbeiboom en onmiddellijk beseftte Thomas dat zijn zoon was gesprongen. Hij moest uit het huis zijn gesprongen en in de boom zijn geland. Waarschijnlijk had de boom zijn val gebroken, misschien wel zijn leven gered, maar waarom was hij überhaupt gesprongen? Waarom was hij niet gewoon de voordeur uit gerend?

‘Waar is mama? Waar is Alice? Luke, waar zijn ze, knul?’

Even zei Luke niets en de pijn in zijn lichaam leek hem zijn stem te benemen.

‘Heeft iemand ze gezien?’ riep Thomas, en zijn stem klonk hoog en schel van paniek. ‘Waar zijn ze, verdomme?’

Hij keek weer naar zijn zoon die zijn best deed om zich ondanks zijn verwondingen op te richten.

‘Wat is er, Luke?’

Thomas kroop dichterbij en legde zijn oor tegen zijn zoons mond.

Luke haalde moeizaam adem en wist uiteindelijk door op elkaar geklemde tanden te fluisteren: ‘Ze zijn nog binnen.’